

- соціальний – ґрунтується на вивченні норм моралі, їх дотриманні, орієнтований на усвідомлення пріоритету загальнолюдських цінностей та інтересів, виховання поважного ставлення до культури, історії, мови, звичаїв і традицій українського народу;
- військовий – передбачає вивчення: військової історії України, переможних битв українського війська; озброєння Збройних сил України та основних зразків техніки, щодо набуття початкових навичок користування ними; підвищення фізичної загартованості в інтересах підготовки до захисту державності України;
- психолого-педагогічний – ґрунтується на вивченні психологічних особливостей молоді, їх урахуванні в процесі підготовки юнаків до військової служби; проведенні методичної роботи з узагальненням і поширенням передового досвіду військово-патріотичного виховання, вдосконаленням форм і напрямів цієї діяльності;
- правовий – передбачає формування глибоких правових знань, прищеплення правової культури [2].

Питання військово-патріотичного виховання курсантів є таким питанням національної безпеки, що потребує постійного вивчення та вдосконалення, що здійснюється у формі лекцій, бесід, розповідей, екскурсій до музеїв військових частин, установ, підприємств, вищих навчальних закладів, зустрічей із ветеранами війни та військової служби, походів по місцям бойової слави, пошукової роботи, участі в роботі клубів і гуртків військово-патріотичного спрямування. Як свідчить практика, більшість навчальних закладів взагалі не проводять вищеперераховані заходи, цим самим показують своє халатне ставлення до патріотичних цінностей своєї держави.

Список бібліографічних посилань

1. Романовський Я. Я., Ролук О. В. Діяльність науково-педагогічних працівників щодо військово-патріотичного виховання та формування психофізіологічних рис курсантів вищих військових навчальних закладів. *Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві*. 2009. № 2. С. 13–16. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fvs_2009_2_6 (дата звернення: 12.04.2018).
2. Семененко І., Куцкір М. Військово-патріотичне виховання та фізична підготовка допризовної молоді, курсантів і військовослужбовців Збройних сил України, працівників силових структур. *Теорія і методика хортингу*. 2015. Вип. 3. С. 69–79. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tmh_2015_3_10 (дата звернення: 12.04.2018).

Одержано 17.04.2018

ПРЕДСТАВНИКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

УДК 343

Анастасія Сергіївна МІДІНА,

курсант 114 навчальної групи факультету № 4 (гуманітарного)

Національної академії Національної гвардії України

Науковий керівник: доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін

факультету № 4 (гуманітарного) НАНГУ кандидат юридичних наук, доцент Орел О. В.

КОРУПЦІЯ В СЛУЖБОВО-БОЙОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ЯК ГАНЕБНЕ ЯВИЩЕ СЬОГОДЕННЯ

Увага держави щодо корупційних діянь серед посадових осіб різних ланок останнім часом значно зросла. Даний факт обумовлений статистикою посадових злочинів. Так, за минулий рік та три місяці цього року Міністерством внутрішніх справ України зафіксовано більше 3500 фактів отримання хабара на суму від 10 тис. грн до 20 млн грн. З вищезазначеної статистики два діяння скоєні військовослужбовцями Національної гвардії України. В наслідок чого, виникає потреба у вивченні даного питання, що обумовлює актуальність визначеної тематики.

Розкриття загальних аспектів поняття корупції в службово-бойовій діяльності Національної гвардії України (далі – СБД НГУ) та наголошення на основних принципах і підходах, які використовуються у практичній діяльності військовослужбовців, складають новизну обраної тематики.

Термін «корупція» має латинське походження (від *corruptare* – «розтлівати»), обумовлює зазвичай використання посадовою особою своїх власних повноважень та довірених їй прав з метою особистої винагороди, що суперечить законодавству та моральним установам. Аналізуючи вищезазначене, можна з упевненістю стверджувати, що чим менше від посадовців щось залежить, тим краще державі. Вирішуючи проблеми «брати або не брати» посадовець виходить із своїх суб'єктивних міркувань.

Враховуючи ідеї Гері Беккера та приймаючи рішення про вибір направленості своєї діяльності, людина виходить з чотирьох факторів: 1) своїх здібностей; 2) моральних цінностей та обмежень, які закладені вихованням й сім'єю; 3) обмежень, які накладені устроєм зовнішнього середовища; 4) прагнення максимізувати свою вигоду.

Корупцію в СБД НГУ можна класифікувати за багатьма критеріями: по типах взаємодіючих суб'єктів (громадяни і дрібні службовці, фірми і чиновники, нація і політичне керівництво); за типом вигоди (отримання прибутку або зменшення витрат); по спрямованості (внутрішня і зовнішня); за способом взаємодії суб'єктів, міри централізації, передбачуваності тощо.

Оцінка потенційної вигоди і ризиків, пов'язаних із корупцією в НГУ, у спрощеній формі описується наступною моделлю:

Начальник		Підлеглий	
плюси	мінуси	плюси	мінуси
- Відсоток від хабарів підлеглих – стабільний дохід - Немає безпосередньої участі в дачі хабара - Менша вірогідність, що підлеглий сам видасть	- Якщо підлеглого упіймають – той може видати начальника - Організована група – обтяжлива обставина	- Ширше можливості – більше хабара - Під заступництвом начальника брати хабарі безпечніше	- Організована група – обтяжлива обставина - Віддає відсоток від хабарів

Ця система досить стійка і цим забезпечує стабільність корупційної діяльності.

Одержано 17.04.2018

УДК 355.1

Владислав Олександрович КОЖУХАР,

курсант 637 групи курсу № 10 Київського факультету

Національної академії Національної гвардії України

Науковий керівник: доцент кафедри правових дисциплін

Київського факультету НАНГУ кандидат юридичних наук, доцент Дручек О. В.

УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТІЛЬЦІ – НОСІЇ ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ТРАДИЦІЙ, ВТІЛЕННЯ ІДЕЇ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ВІЙСЬКА

Українські Січові Стрільці (УСС) – військове формування, засноване на принципі добровільності (легіонерства), за ініціативи передових кіл галицько-українського суспільства, насамперед молоді, яке, будучи структурним підрозділом австро-угорської армії, під час Першої світової війни виступило зі зброєю в руках проти Російської імперії. Національне за своєю природою, військо УСС стало реальним доказом ідеї української незалежності та державницьких устремлінь київських князів та козацьких гетьманів. Січові стрільці позиціонували себе як продовжувачі славних традицій Запорізької Січі, захисники прав свого народу. Доказом того, що УСС стояли на позиції боротьби за Українську державу, стало прийняття ними військової присяги на вірність українському народові; закріплення в установчих документах у якості завдання УСС «визволення братів-українців з ворожих кайданів»; запровадження у підрозділах української військової термінології та практики спілкування виключно українською мовою. Серцевиною особового складу УСС були представники української інтелігенції, і саме цим пояснюється високий рівень духовності та активності у проведенні січовиками патріотичної, політичної, культурної, просвітницької роботи. Основою військово-патріотичного виховання січового стрілецтва було формування національної свідомості та державницько-соборницької ідеології як найвищих духовних та морально-етичних цінностей українського воїна. Воно опиралося на здобутки національного відродження у Галичині у межах політичних, економічних, культурно-просвітніх інституцій та масових молодіжних мілітарних організацій «Січ», «Сокіл», «Пласт», де ідейно, морально і фізично гартувалися майбутні захисники УНР-ЗУНР. Там почали закладатися морально-бойові риси стрільців і старшин Галицької армії: непохитна відданість національній ідеї, революційний оптимізм, товариська солідарність, сміливий молодечий запал, дух самопожертви у боротьбі за незалежну соборну Україну. Піднесення національної свідомості особового складу було постійним і провідним завданням командного складу, виховних, культурно-освітніх структур, армійського духовенства. Вустами розробника ідеології УСС першого керівника сотника Дмитра Вітовського було сформульовано засади державотворчої діяльності Легіону: «Наша мета – Незалежна і Соборна Українська держава... Щоб її досягнути, треба готувати нашу молодь, виховувати її у військовому дусі, в почутті обов'язку і щиро і повсякчасно працювати для добра України та в готовності стати у відповідну хвилину до збройної боротьби за неї». Ці слова не втратили своєї актуальності і сьогодні.

Протягом усього періоду свого існування УСС була організацією, яка, як ніяка інша, активно і послідовно, зі зброєю в руках, відстоювала національну ідею. Як заявляв Теофіл Мелень, «Українська справа живе, бо живе в таборі УСС». У період визвольних змагань українського народу 1917–1921 рр. ця ідея трансформувалася у державницьку ідею.

Спадкоємцями УСС і продовжувачами їх справи були київські Січові стрільці – найбільш віддані загони збройних сил УНР та Директорії. З почину УСС постала також легендарна Українська галицька армія (УГА). Без масового героїзму стрілецтва, його самопожертви та подвижницької діяльності неможливим було би формування Української військової організації (УВО), Організації українських націоналістів (ОУН), Української повстанської армії (УПА). Таким чином, Легіон Січових стрільців без перебільшення можна назвати підвалиною процесу побудови Збройних сил України, що було реалізовано в умовах незалежності України.

Одержано 17.04.2018

